

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 153/2506

อัยการจังหวัดปัตตานีโจทก์ นายยะโกะ แบปาชาจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2182, ป.อ. มาตรา 233, ป.อ. มาตรา 59, ป.อ. มาตรา 238, ป.อ. มาตรา 239, ป.อ. มาตรา 291, ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 390, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91, ป.วิ.อ. มาตรา 218

ย่อ / หลักกฎหมาย

1. คดีที่ศาลอุทธรณ์ยืนตามศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุก 4 ปี ย่อมฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2182. อย่างไรก็ตาม ฎีกาตอนที่ว่า ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์นำสืบ โจทก์เห็นว่ายานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจน น่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ อันเข้าเกณฑ์ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233 นั้นเป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้นโจทก์ฎีกาไม่ได้และ3. จำเลยจะ ผิดมาตรา 238 ประมวลกฎหมายอาญานั้น ก็ต่อเมื่อการกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา 233 นั้น เป็นเหตุทำให้ผู้โดยสารถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัสแต่

คำพิพากษา

คดีนี้ศาลอุทธรณ์ชี้ขาดเสียแล้วว่า การที่รถคว่ำคนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัส ไม่ใช่ เนื่องจากเหตุที่บรรทุกคนโดยสารเกินจำนวน แต่เนื่องจากเหตุที่จำเลยขับรถเร็วอันเป็นการ ประมาท หรืออีกนัยหนึ่งเท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่คนโดยสารตายและได้รับ อันตรายสาหัสนั้น หาได้เนื่องจากเหตุที่จำเลยได้กระทำความผิดตามมาตรา 233 นั้นไม่ จึงลงโทษ ตามมาตรา 238 ไม่ได้(ข้อ 2,3 ประชุมใหญ่ ครั้งที่ 18/2505)โจทก์ฟ้องว่า จำเลยขับรถส่ง คนโดยสารและของเกินจำนวนที่ายทะเบียนกำหนด และมีการบรรทุกน่าจะเป็นอันตรายแก่ คนโดยสารในยานพาหนะนั้น ทั้งขับรถเร็วเกินอัตรา เป็นการประมาท ทำให้คนตายและบาดเจ็บ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2477 ฯลฯประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59, 233, 238, 239, 291, 300, 390, 90, 91 ฯลฯจำเลยให้การว่า ไม่ได้ขับรถประมาท เหตุเกิดขึ้น เพราะยางในรถยนต์ระเบิดเป็นเหตุสุดวิสัยศาลชั้นต้นฟังว่า จำเลยบรรทุกของและคนโดยสารเกิน อัตราและขับรถด้วยความเร็วสูง ยางระเบิด รถแฉลบตกลงข้างถนน เป็นเหตุคนตายและบาดเจ็บ พิพากษาว่าผิดประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291, 300, 390 และพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2477 ฯลฯ มาตรา 4 ให้จำคุก4 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ซึ่งเป็นบทหนัก โจทก์อุทธรณ์ว่าต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 238วรรคแรก จำเลยอุทธรณ์ให้ ยกฟ้อง หรือลงโทษเบาและลดโทษให้จำเลยศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า รถถึง หลักกิโลเมตรที่ 9 ยางล้อหลังระเบิด รถวิ่งแฉลบตกถนน เป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บ เห็นว่า การกระทำของจำเลยเป็นการประมาทเห็นด้วยกับศาลชั้นต้นข้อที่จำเลยให้ลงโทษเบา นั้น ยังไม่ เห็นด้วย เพราะเป็นเหตุให้คนตายและบาดเจ็บถึง 40 คนข้อที่โจทก์อุทธรณ์ว่า ความผิดของจำเลย เข้าประมวลกฎหมายอาญามาตรา 233 ต้องลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 238 วรรค แรกศาลอุทธรณ์เห็นว่ายังไม่พอฟังว่ามีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ นั้น และเห็นว่าข้อเท็จจริงกลับได้ความว่าจำเลยขับรถไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับคนโดยสารถึง ที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง 30 กิโลเมตร ทั้งอันตรายที่คนโดยสารได้รับก็เนื่องจากการขับรถของ

จำเลย ที่ศาลชั้นต้นไม่ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233, 238 ชอบแล้ว พิพากษายืน โจทก์ฎีกาว่า ไม่เห็นพ้องด้วยในการที่ศาลอุทธรณ์ไม่ลงโทษจำเลยตามมาตรา 233, 238 โจทก์เห็นว่า ยานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะนั้น เข้าเกณฑ์ ความผิดมาตรา 233 แล้ว ศาลชั้นต้นจึงรับว่าเป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายศาลฎีกาเห็นว่า คดีนี้ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นจำคุกจำเลยไว้ 5 ปี โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 ปัญหาว่าฎีกาของโจทก์นี้ เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ศาลฎีกาจะพึงรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ปัญหานี้ได้ปรึกษาในที่ประชุมใหญ่ แล้วเห็นว่า ฎีกาของโจทก์ตอนที่ว่า ตามข้อเท็จจริงที่ได้ความตามที่โจทก์นำสืบ โจทก์เห็นว่า ยานพาหนะของจำเลยมีการบรรทุกจนน่าจะเป็นอันตรายแก่บุคคลในยานพาหนะ อันเข้า หลักเกณฑ์ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 233 แล้วนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมาย ส่วนข้อเท็จจริงนั้นโจทก์ฎีกาไม่ได้ ศาลฎีกาจะวินิจฉัยเฉพาะข้อกฎหมายว่า ข้อเท็จจริงเท่าที่ ศาลอุทธรณ์รับฟังมานั้น จำเลยมีความผิดตามมาตรา 233 หรือไม่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริง ว่าจำเลยบรรทุกทุกคนโดยสารเกินอัตราถึงกับต้องเกาะข้างรถ ท้ายรถ ขึ้นหลังคา และยังมีน้ำแข็งก้อน ใหญ่บรรทุกไปด้วยสิบกว่าก้อนข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ฟังมาว่า รถยนต์คันนี้ได้มีการบรรทุกจน น่าจะเป็นอันตรายแก่คนในยานพาหนะนั้นตามความในมาตรา 233 นั้นแล้วจำเลยจึงมีความผิด ตามมาตรา 233 แต่จำเลยจะมีความผิดอันจะถูกลงโทษตามมาตรา 238 หรือไม่ศาลฎีกาเห็นว่า จะ ผิดมาตรานี้ก็ต่อเมื่อการกระทำผิดของจำเลยตามมาตรา 233 นั้น เป็นเหตุทำให้ผู้โดยสารถึงแก่ ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส แต่คดีนี้ศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงเสียแล้วว่าภายหลังที่ได้ มีการบรรทุกทุกคนโดยสารเกินอัตราดังกล่าวแล้ว จำเลยก็ได้ขับรถไปโดยปลอดภัยจากจุดที่รับ คนโดยสารถึงที่เกิดเหตุเป็นระยะทางถึง 30 กิโลเมตร ทั้งอันตรายที่คนโดยสารได้รับก็เนื่องจาก การขับของจำเลย ซึ่งศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยไว้ว่า จำเลยขับรถเร็วเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ มาก ทั้งนี้ ก็เท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงไว้แล้วว่า การที่รถคว่ำและคนโดยสารตายและ ได้รับอันตรายสาหัสนั้น ไม่ใช่เนื่องมาจากเหตุที่บรรทุกทุกคนโดยสารเกินจำนวน แต่เนื่องมาจากเหตุที่ จำเลยขับรถเร็วอันเป็นการประมาทหรืออภัยหนึ่งเท่ากับศาลอุทธรณ์ได้ชี้ขาดข้อเท็จจริงว่า การที่ คนโดยสารตายและได้รับอันตรายสาหัสนั้นหาได้เนื่องมาจากเหตุที่จำเลยได้กระทำความผิดตาม มาตรา 233 นั้นไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงย่อมยุติโจทก์จะฎีกาคัดค้านไม่ได้ และศาลฎีกาก็จะรับฟังเป็น ประการอื่นมิได้ฉะนั้น คดีนี้จึงไม่มีทางที่จะลงโทษจำเลยตามมาตรา 238 ได้พิพากษาแก้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ที่ว่า จำเลยผิดมาตรา 233 แต่บทที่ลงโทษจำเลย และการกำหนดโทษ ให้ เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ทุกประการ

องค์คณะ

ประกอบ หุตะสิงห์ · เชื้อ คงคากุล · สนิท สุมาวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/153/2506>